

Romeria a Coaner

Sant Mateu de Bages

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Santuari de Coaner. Demarcació de Coaner
Alçada: 377

Coordenades:

Latitud: 41.8327
Longitud: 1.71148
UTM Est (X): 393008
UTM Nord (Y): 4632004

Classificació

Número de fitxa 08229 - 122
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Manifestació festiva
Estil / època: Contemporani
Segle XIX-XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Tradició en desús
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa: dl., 13/02/2017 - 01:00

Descripció

Romeria que tradicionalment feien les parròquies de Coaner, Sant Mateu de Bages, Castelltallat, Saló i Valls de Torroella, així com també altres de fora del terme municipal: Súria, Prades, Valldeperes, Palà de Torroella, Riols i Castelladral, i en alguns documents antics hi consten també les de Camps i Fals. La

finalitat era la petició de pluja en casos de sequera a la Mare de Déu de Coaner, que tenia molta devoció en aquestes terres. Des de les respectives esglésies els feligresos sortien en romeria cap al santuari. Els de Sant Mateu portaven la creu amb el Sant Crist de la parròquia. Al Santuari es feia una missa i després un dinar de germanor. En acabat, a l'hora de tornar un vocal anunciava la marxa de cada delegació: "ara surten els de Prades. Ara surten els de Valldeperes..." Aquesta era una de les manifestacions religioses que tenia un arrelament més fort a Sant Mateu i a la resta de pobles del mig Cardener.

Observacions:

Informació oral facilitada per Neus Vilardaga i Josep Peramiquel

Història

Sens dubte aquesta romeria en petició de pluja per la sequera té els seus inicis en temps remots. La imatge de la Mare de Déu de Coaner ja era venerada al segle XIII. Probablement al segle XVI ja tenia una capella i el santuari actual és de l'any 1648. La Mare de Déu de Coaner era advocada per afavorir la pluja en diferents parròquies de l'entorn. La rogativa per a la pluja més antiga que es coneix a Coaner és del 1701, quan el bisbe dóna permís per treure la marededéu. Existia una mena de protocol segons el qual els batlles o alcaldes de Sant Mateu i Súria acordaven un romiatge conjunt en cas de sequera. Si no tenia els efectes desitjats es tornava a fer el romiatge ampliant el radi amb altres parròquies de l'entorn, fins a Pinós. La rogativa per la pluja tenia tot un cerimonial propi i, si s'aconseguia que plogués, s'hi tornava per fer una acció de gràcies. Els pobles que hem esmentat en la descripció ja apareixen en els goigs formant part dels peregrins i devots d'aquesta Mare de Déu. Fins els anys 1950 o 1952 la romeria de Coaner encara es celebrava. Més endavant es va perdre. Cal dir que el Santuari de Coaner era molt popular també per a la gent del mig Cardener. Actualment s'hi fa missa només per la festa major de Coaner.

Pel que fa a la parròquia de Sant Mateu de Bages, és d'estranyar que mossèn Valentí NOGUERA (1904: 28) no esmenti aquesta romeria en la seva monografia sobre Sant Mateu de Bages quan enumera les principals celebracions religioses del poble. En canvi, sí que esmenta les romeries que feien a la Patrona de la Sala (la Verge Blanca de l'església de la Mare de Déu de la Sala) en temps de secades i altres calamitats, i també la devoció a Sant Cristòfol de la Figuera.

Bibliografia

NOGUERA, Valentí (1904). Monografia del poble de Sant Mateu de Bages, Manresa, p. 28.

VILADÉS LLORENS, Ramon (2012). D'un temps d'un país. El Semís de Coaner. La Patumaire Edicions, Berga (edició particular), p. 100-104

Turnant cap a Sant Mateu després de fer les pregaries.